

Ν. ΔΙΚΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βασβολδὸ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΒΙΡΗΝΗ, Ἰσπανικὸν διήγημα. — Εὐαγγέλου Κουσουλάκου : ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ ... ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑ, διήγημα ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστείλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Φριδερίκος ἐγέλα σφοδρῶς. Τὸ προαισθητὰ του βεβαίως ὑπῆρξεν ἀπατηλόν. Ὁ Κεργὸρν ἦτο πολὺ φαιδρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄγγελος συμφορᾶς.

— Ὅπως δῆποτε, ὑπέλαβεν ὁ Πλεμόν, ἰδοὺ ὅπου ἐπέστρεψες ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὠραῖον τόπον. Καὶ δὲν θὰ εἶσαι νομίζω δυσηρεστημένος, αἶ ;

— Ὡ, ὄχι βεβαίως. Τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον αἱ δεκαπέντε ἡμέραι, τὰς ὁποίας διήλθον εἰς Βιλλαφράγκαν ἀπεζημιώθην μὲ τὸ παραπάνω. Παρευρέθην εἰς ἕνα χορόν, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ γίνεταί ἐπὶ πολὺν καιρὸν λόγος εἰς τὴν Νίκαιαν. Ἡ Ἰφιγένεια, ἡ φρεγάτα, ἥτις χρησιμεύει ὡς σχολὴ τῶν δοκίμων, ἐναυλόχει ἐκεῖ. Ἦτο ἀποκρηά. Ἐλάθωμεν λοιπὸν μέρος καὶ ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθοβολομῶν, τὴν ἐσπέραν δὲ ὅλοι εἰς τὸν παννύχιον χορὸν τοῦ θεάτρου. Ἄλλο δὲν σοῦ λέγω. Ἐπρεπε νὰ μὴ τελειώνουν ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα ! Τί ὠραῖαι νέαι, τί ὠραῖαι γυναῖκες ὅπου ἦσαν !... παρευρίσκειτο εἰς τὸν χορὸν τὸ ἄνθος τῆς ἐντοπίου καὶ τῆς παρεπιδημοῦσης ξένης κοινωσίας. Καλλοναὶ ἀπερίγραπτοι !

Ὁ Φριδερίκος ἐσιώπα ἀναλογιζόμενος τὴν Λευκὴν.

— Ἡ μία ὠραιότερα ἀπὸ τὴν ἄλλην— ἐξηκολούθησεν ὁ Κεργὸρν— ὁμιλῶ διὰ τὰς γυναῖκας. Ὡ ! ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

— Τί ; ...

— Μεταξὺ αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὠραιότερων ἦτο καὶ μία, μία νεανὶς ἀπαράμιλλος, θαῦμα καλλονῆς. Ἀληθινά ! ...

ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῆ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπον μὲ ποῖαν. Ποία εἶνε ἡ εὐδαίμων μνηστὴ σου ;

— Ὅθὰ τὸ μάθης μετ' ὀλίγον. Τελειώσε πρῶτα τὴν διήγησίν σου.

— Ποῦ ἤμουν : ... Ἄ, ναί ! ... λοιπὸν μία νεανὶς ἐξαισία, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ παρετήρησες πρὸ ἐνός ἔτους. Ὅλοι οἱ συναδελφοί μου ἔχασαν τὸ μυαλό των. Ὅλοι τὴν περιεποιῶντο, τὴν ἐκολάκευον, αὐτὴ δὲ ἀπεδέχετο προθύμως τὰ ἀποτεινόμενα εἰς αὐτὴν φιλοφρονήματα. Ἄλλὰ πλησίον τῆς ἔστεκεν ἕνας νέος κύριος, πολὺ ἐνοχλητικὸς, καὶ μάλιστα πολὺ βλαβερὸς διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς νεανίδος.

Ὁ Φριδερίκος, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ἠσθάνθη αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν. Ἡ ὄψις του ἠλλοιώθη. Ὁ Κεργὸρν ἐξηκολούθησε :

— Τί πλάσμα, φίλε μου ! Δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ φαντασθῆ ὠραιότερον. Ἄλλ' ὅμως παράδοξος χαρακτήρ, ἰδιότροπος, γυνή, ἡ ὁποία εἰς ἐμὲ ἤθελεν ἐμπνεῦσαι φόβον.

— Καὶ πῶς λέγεται ; ἠρώτησεν ὁ Φριδερίκος μετὰ φωνῆς βραχνῆς.

— Δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ.

Ἐπάρχουσι σιγῆμαὶ κρίσεως, καθ' ἃς βλέπει τις ἐρχομένην τὴν ὀδύνην πρὶν ἢ τραθῆ ὑπ' αὐτῆς, ὡσεὶ ἡ ἀστραπή, ἡ κεραυνοβολοῦσα, νὰ ἐφώτιζε πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσβαλλομένου. Αὐτὴν τὴν σκληρὰν αἰσθησὶν ἐδοκίμασεν ὁ Πλεμόν. Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα, πρὶν ἢ προφερθῆ. Τὸ εἶχεν ἀναγνώσει, οὕτως εἶπεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ φίλου του πρὶν ἢ τὰ χεῖλη του ἀρθρώσωσι τὰς συλλαβὰς. Ὁ Κεργὸρν εἶδε τὴν ταραχὴν του.

— Αἶ !... εἶπεν αἰφνης. Τί σοῦ ἤθελε, Φριδερίκε ;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ νέος μειδιδῶν μελαγχολικῶς. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ εἶνε μνηστὴ μου.

— Αἶ ! ἐψιθύρισε δυσθύμως ὁ Κεργὸρν. Τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι.

Εἶτα δὲ μεταβάλλων ἀμέσως γνώμην :

— Αἶ, καὶ τί μὲ τοῦτο ; εἶπεν. Τί εἶπα τάχα, τὸ ὅσαίον ἦτο ἱκανὸν νὰ σοῦ προξενήσῃ παρομοίαν συγκίνησιν ; Τί περιεῖχον οἱ λόγοι μου ;

— Φίλτατέ μου Παῦλε, μάθε ὅτι ἐπὶ εἴς ἐβδομάδας ἐδρισκόμην μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἐκείνη δὲ ἥτις μέλλει νὰ γείνη σύζυγός μου οὐτε κἂν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας μου. Δὲν ἀρκεῖ δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἤμην κλινήρης, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, αὐτὴ ἐκεῖ πέραν ἐχόρευεν, ἐπεδείκνυε τὴν καλλονὴν τῆς, ἀπεδέχετο τὰ φιλοφρονήματα τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ μάλιστα, καθὼς συναίγω ἐκ τῶν λόγων σου, τοὺς ἐνεθάρρυνεν !

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ὅπως εἰς Κάννας ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ἐπαύλεως Ἐριν, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐξ ὀδύνης. Ἡ ἄμαξα ἐβαίνειν ἐντὸς σκοτεινῆς δενδροστοιχίας, οἱ δὲ περιπατῆται ἦσαν σπάνιοι ἕνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Διὰ τοῦτο οὐδεὶς εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου χαρακτήρος.

Ἐν τούτοις ὁ Κεργὸρν προσεπάθει νὰ τὸν καταπραύνη.

— Νόστιμον πράγμα ! Συλλογίσου δὲ λιγάκι ! ... Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, ἀφότου σὲ ἐγνώρισα, ἀπαισιόδοξος καὶ ἀπελπίζομενος διὰ τὸ παραμικρόν. Τί σημαίνει ἂν ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ χορεύῃ ἢ δὲν χορεύῃ ; Μήπως τὸ τοιοῦτο ἐμποδίζει τὰ αἰσθήματα. Ἄλλ' αὐτό, φίλε μου, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέσις τῆς, τὸ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνικὴ τῆς περιωπὴ. Ὅταν κανεὶς νυμφεύεται νέαν ἑκατομμυριοῦχον πρέπει νὰ παραδεχθῆ καὶ τὰ ἐλαττώματά τῆς, καθὼς καὶ τὰ προτερήματα. Ἐπειτα τί ἐλαττώματα ! ... τὸ λέγει ὁ λόγος αὐτό. Ἐνα διαμάντι χρυσοδέτον ἔμπορεῖ δὲ καὶ νὰ ἔχῃ μίαν λάμψιν ἐνοχλητικὴν. Αὐτὸ μάλιστα, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ἕνα χάρισμα ἐπὶ πλέον. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς φιλαρέσκους γυναῖκας, ἂν θέλῃς νὰ ζεύρῃς.

Καὶ ἐκόπιαζεν εὐρίσκων ἐξηγήσεις καὶ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις. Ὁ Φριδερίκος λίαν σκυθρωπὸς δὲν τὸν ἤκουεν. Τέλος ὁ Κεργὸρν συνεπέρανε μὲ τὴν συνήθη του ζέσιν :

— Ἐπειτα, φίλε μου, εἶσαι καὶ σὺ πολὺ δύσκολος !... Ἐπὶ τέλους, ἀκόμη δὲν εἶνε σύζυγός σου. Ἀφοῦ γείνη, τότε θὰ ἤμπορῆς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃς.

Ὁ δυστυχὴς Κεργὸρν εἰς μάτην ἠγωνίζετο, πᾶσα λέξις του καθίστατο δυσχερεστέραν τὴν περίστασιν. Ὅσον μᾶλλον προσεπάθει νὰ μετριάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του, τόσον μᾶλλον ἐτιτρώσκετο ἡ καρδίκα τοῦ Πλεμόν.

Ὅτε καλῶς ἐνόησε τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ φίλου του, ὁ Κεργὸρν συνησθάνθη ὅτι ἦτο ἀνωφελὴς πᾶσα προσπάθεια. Ὁ Φριδερίκος, καταπνίγων βιαίως τὴν λύπην του καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, μὴ δικαιλογῆσαι. Ὅ, τι ἔγεινεν, ἔγεινεν. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πολὺ ὠραῖον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἐπρεπε ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ἀποδεχθῶ ποτέ, οὐδὲ κατὰ τὸ φαινόμενον. Τώρα ἐξηγῶ τὰ πάντα καὶ τὴν σιωπὴν τῆς Λευκῆς καὶ τὴν σιωπὴν τῆς μητρὸς μου. Ἐτελειώσεν.

— Τί ἐτελειώσεν ; ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς ὁ Κεργὸρν. Ἡ ἐρωτικὴ σου περιπέτεια ; Ὅθὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ σκάσω, ἂν ἐγινόμεν προξενος τοιοῦτου πράγματος. Ἄ ! ὄχι, ὄχι ! Σὺ εἶσαι παράφρων, μανιακός, ἀφοῦ ἐκλαμβάνεις οὕτω τοὺς λόγους μου. Μεγάλην σημασίαν ἀποδίδεις εἰς αὐτούς. Ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ εἶνε νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, ἀπειρος ἀκόμη, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο τὸ ἐπίσημον ναὶ, βεβαίως σου εἶτι θ' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὰ στολίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις, ὅπως καὶ σὺ θ' ἀφήσῃς τὰς τορπίλλας καὶ τὰ θωρηκτά. Διότι, καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ τίς ποτε νὰ εἶνε καλὸς ναυτικὸς, δηλαδὴ νὰ ἀγαπᾷ ὀλοψύχως τὸ ἐπάγγελμα του, ὅταν ταξιδεύῃ καὶ ἀναγκάζεται ν' ἀφίρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σύζυγον, τὴν ὁποίαν λατρεῖ, ἥτις εἶνε ἀξία τῆς ἀγά-

πης του και άνταγαπᾶ τὸν σύζυγόν της. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν βγάλε ἀπὸ τὸν νοῦν σου αὐτὰς τὰς λυπηρὰς ιδέας. Καλὰ θὰ κάμης νὰ τοὺς δέσης μία σφαίρα καὶ νὰ τὰς πεταῖξῃς ὅλας εἰς τὴν θάλασσαν.

Φεῦ! ἡ οὕτωσι διδομένη παρηγορία παρὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου, ὑπὸ τὴν πρόσφατον πληγὴν, ἤνοιξεν ἅμα καὶ τὴν ἀρχαιότεραν πληγὴν. Ὑπάρχουσιν ἐξαίρετοι ἄλλοι, ὧν ἡ χειραψία εἶνε τραχεῖα. Συνθλίβουσιν τοὺς δακτύλους σου ὅταν τοὺς σφίγῃσιν· καθαιμάσσουσιν τὸ σῶμά σου ὅταν θέλωσι νὰ σοῦ ἐπιθέσωσιν ἐπιδέσμους. Ὁ Κεργὸρν ἦτο ἐξ αὐτῶν τῶν φίλων, μολονότι εἶχεν ἀγαθωτάτην ψυχὴν.

Ὁ Πλεμὸν ἐβιάζετο νὰ μείνῃ μόνος. Τὰ δάκρυα, ἅτινα κατέπνιγε, λίαν τὸν ἐστενοχώρουν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἔφαγεν· ἠθέλησε δὲ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἡ κυρία Πλεμὸν διέγνωσεν ἀμέσως τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ υἱοῦ της ἐκ τῆς φυσιολογίας του. Δὲν τὸν ἠρώτησε ποσῶς, ἀλλὰ ἀνέμεινε τὴν ἐπαύριον. Προσῆλθεν ὁμως ἀθουρόπως, ἀκροποδητεῖ, συνέχουσα τὴν πνοὴν της καὶ προσῆρμοσε τὸ οὖς της εἰς τὰς σανίδας τῆς θύρας, ἀκροωμένη τοὺς λυγμοὺς τοῦ τέκνου της, ἐτοίμη νὰ ὁρμήσῃ πρὸς αὐτό, ἂν ἡ ἀπελπισία του ἤθελε καταστῆ πολὺ σκληρά.

Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος ἐνεκαρτέρησεν. Ἐπιε τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος. Βαθμηδὸν ἡ ἀπελπισία του κατηνασθη. Ἐσκέφθη ὅτι εἶχεν ἐξηγήσει ὑπερβολικῶς τὰ πράγματα, ὅτι ἦτο δικαία ἐπίπληξις τοῦ Κεργὸρν, διότι ἐβασάνιζεν ἀναιτίως ἑαυτὸν πλάττων ἀνυποστάτους φόβους. Ἡ τροπὴ αὕτη ὑπῆρξεν εὐτύχημα διὰ τὴν ἰδικὴν του ἀνάπαισιν καὶ διὰ τὴν ἀνάπαισιν τῆς μητρός του. Ἡ κόπως ἐνίκησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τινος ὄρας ὕπνον βαθύν. Ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἐν τῇ ὀδύνῃ τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας του, ὑπὸ τὴν θλιβερὰν ἐπήρειαν τῶν παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν προσφάτων ἀνακαλύψεων διατελῶν, εἶδε πολλάκις διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν μισητὴν καὶ χλευαστικὴν ταύτην ὀπτασίαν, ἥτοι, τὴν Λευκὴν φέρουσαν ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἀκτινὸβολουσαν ἐκ καλλονῆς καὶ νεότητος, μὲ τοὺς ὤμους καὶ τὰς ὠλένας γυμνάς, χορεύουσας ἐκεῖ πέραν μετὰ τινος συναδέλφου, ἐκθάμβου διὰ τὴν προτίμησιν, ἐνῶ αὐτὸς ὁ Φριδερίκος, καταβεβλημένος ὑπὸ τὴν βαρεῖαν παλάμην τῆς νόσου, ἤκουε συγκεχυμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν παροξυσμῶν τοῦ πνεύματός του σειομένην ἐν τῇ σιγῇ τοῦ θαλάμου του τὴν μελανὴν πτέρυγα τοῦ θανάτου.

Ἡ νύξ εἶνε κρυφία εὐεργέτις, ἥτις χέει βάλσαμον ἐπὶ παντός ἀλγεινοῦ τραύματος.

Ὁ Πλεμὸν ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους ν' ἀποκοιμηθῇ. Τὸ ὄνειρον ἄρα γε ὑπῆρξε τόσον ἀνηλεές τῆς πραγματικότητος; Ἠλιοφειγές τι ἐνύπνιον μετέφερεν αὐτὸν ἄρα γε εἰς τὸ ἀκρωτήριο Κροαζίτ, ἀναμέσον

τῶν θάμνων τῆς ἀλόης καὶ τῶν κάκτων, εἰς τὴν πλουσίαν αἴθουσαν, ἐξ ἧς ἀνεδίδοντο τόσαι θερμοὶ εὐώδια; Ἐπανεῖδε τὸν ἄγγελον ἑνσαρκον· Ἐπανεζήτησε τὰς μεθυστικὰς στιγμὰς τῆς πρώτης ἀφώνου ἐξομολογήσεως, ἦν τὰ φλέγοντα χεῖλη του καὶ τὰ ὕγρά του δάκρυα μετέδωκαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς;

Τὴν πρωίαν, ὅτε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πραγματικότητά ἤθελεν εὐθὺς προξενήσῃ, ὡς συνήθως, σφοδρὰν ἀπογοητεύσεως φρικίαςιν, ἠσθάνθη περισσοτέραν ἰσχὴν καὶ κράτος ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐγγραφον τοῦ ὑπουργείου ἀνήγγελλεν αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ τέλους ἀνακτᾶ τὴν ἐλευθερίαν του, δηλαδὴ τὸ Τορπιλλοβόλον 29, ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Τουλόνας. Παρακαλεῖτο ἐν τούτοις ὁπως διέλθῃ ἐκ τοῦ ὑπουργείου, διὰ νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας ὁδηγίας. Τὸ ἔγγραφον δὲν ἔλεγεν ἄλλο τι, προήρχετο δὲ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐπιτελείου τοῦ ὑπουργοῦ. Κῆποιος φίλος ἢ προστάτης εἶχε γράψῃ αὐτό, διότι καὶ αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις του ἐφαίνοντο ἀποκρύπτουσαι εὐχάριστον ἀνακοίνωσιν. Τί τὸν ἤθελον ἄρα γε;

Ὁ Πλεμὸν δὲν εἶχε τὴν καρδίαν εὐδιάθετον οὔτε πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, οὔτε πρὸς τὴν δόξαν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἤθελε σκιρτήσει ἐκ χαρῆς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Μεσόγειον· ἀλλὰ τώρα, τὸ τοιοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ ἀποτρόπαιος εἰρωνεία. Ἀδιάφορον ὁμως. Τὸ ἀπεδέχετο στατικῶς, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὤφειλε, χάρις εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητά του. Ἀφοῦ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Τουλόνα, θὰ μετέβαινε καὶ εἰς Κάννας, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν Λευκὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς του.

Τῶν ἐν τῷ ἔγγραφῳ παρσιωπήσεων ἡ σημασία ἐπετάθη δι' ἰδιαιτέρων προφορικῶν ὑπαινιγμῶν. Σφόδρα ἀμνηχανῶν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἠθέλησε νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τῶν εὐνοούντων αὐτὸν προϊσταμένων του ὅτι ἐντὸς ὀλίγου, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, θὰ ἐμάνθανεν εὐάρεστους δι' αὐτὸν ἀποφάσεις, ὧν εἶχε καταστῆ ἄξιος.

Ἐδέησε τότε πάλιν νὰ ὑποστῇ ἀποχωρισμὸν σκληρόν, ὅσον καὶ ὁ ἐν Κάνναις. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρεττανίαν. Οὐδ' ἐπέπληξεν οὐδ' ἐνεθάρρυνε τὸν υἱὸν της. Ἀπέθηκε μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀσπασμὸν εὐλογίας καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, τὸ ἐγκρίνω ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ μόνος πλοῦτος ἡμῶν εἶνε ἡ ὑπερφάνεια, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν πάσῃ πράξει σου, ἡ τιμὴ θὰ προηγηθῇ παντός ὅσονδήποτε προσφιλοῦς αἰσθήματος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

ὑπὸ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Τὶ ἐνέκλειεν ὁ κεκρυμμένος σάκκος.

Ἀπομείνασα ἐκ νέου μόνη, καὶ πεισθεῖσα ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ αὐτήν, ἔστω καὶ δι' αὐτῆς τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, ἀπέσυρεν ἡ Λιουδμήλα μετὰ σπουδῆς τὸν δερμάτινον σάκκον κάτωθεν τοῦ στρώματος καὶ ἐπίεσε τὸ χαλύβδινον αὐτοῦ ἐλατήριον. Ὁ σάκκος ἠνέωγη. Χάρτης ἐφημερίδος, καὶ οὐδὲν πλέον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ βλέμμα τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν. Ἄλλ' εἶν' ἀδύνατον· ἐντὸς τῶν ἐφημερίδων τούτων ἴσως κρύπτεται τι... Ἐψηλάφησε: — καὶ τι εἶνε ἀρκετὰ σκληρόν. Ἀπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ — τίποτε, εἶνε στερεῶς τοποθετημένον. Καὶ ὁμως ἐπαναλαβοῦσα τὰς προσπάθειάς της, ἐξήγαγε, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δύο ἀκρῶντως ὀγκώδεις δέσμας. Ἐξ ἐνοστικτοῦ ὑπεμάντευσεν ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἄπλως καὶ ὡς ἔτυχε, ὅτι εἰς τὰς δέσμας ταύτας κρύπτεται ἰδιαιτέρον τι, σοβαρόν, μέγα. Ἀπεκάλυψε μίαν — χρήματα! Ἐξετύλιξε τὴν ἄλλην — πάλιν χρήματα!

Ἐσταμάτησεν ἡ ἀναπνοή της καὶ κατέπεσαν ἀδρανῶς αἱ χεῖρές της. Ὡς ἐξησθημένη, καὶ μάλιστα περίτρομος ἐκ τῆς λύσεως ἐκείνου, ὅπερ ἐβασάνιζε τὴν περιέργειάν της, ἐξηπλώθη πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς σκέψεις της καὶ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐγεροθέντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀνακαλύψεως.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ἤρξατο αὕτη λεπτομερῶς καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐξετάζουσα ἀμφοτέρας τὰς δέσμας. Ἐν τῇ μιᾷ ὑπῆρχον μόνον τραπεζικὰ γραμματία, ἀνωτέρων ἀξιών, ἐν τῇ ἄλλῃ λίαν εὐάριθμα συναλλάγματα, ὀλιγώτεροι μετοχαὶ καὶ χρεώγραφα, καὶ ἐν γένει διάφορα ἔντοκα γραμματία· διὰ τοῦτο ὁμως ἦσαν πολλά, πάρα πολλά, τὰ τὸ χρῶμα τῆς Ἰριδος φέροντα γραμματία τῶν ἐκατῶν ρουβλίων.

Ἡ Κόροβφ ἤρχισε νὰ μετρήσῃ.

Ἡ τρέμουσα χεὶρ αὐτῆς ἀνυπομόνως καὶ σπασμωδῶς ἀνεφύλλει τὰ νομίσματα· τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της πυρετωδῶς

προσείχεν εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ σημεῖα, τὰ δὲ ὠχρίασαντα ξηρὰ χεῖλη της τρέμοντα ἐψέλλιζον τὸν ἀριθμὸν τῶν μονάδων, δεκάδων, ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων.

Ἐπερβολικὴν ταραχὴν ἠσθάνετο ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα. Ἀκουσίως ἔκαμνε λάθη καὶ περιέπλεκε τοὺς λογαριασμούς, ἤρχιζεν ἐκ νέου καὶ μετέπιπτε πάλιν εἰς λάθη, μεχριστότου κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μελυβδοκονδύλου καὶ τοῦ χάρτου. Μετρήσασα ποσὰ τινὰ ἐξ ἑκατοντάδων, ἐσημείου ἐπ' αὐτῶν ἀριθμούς, καὶ ἤρχιζεν ἄλλας. Δύο περίπου ὥρων διάστημα παρήλθεν, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεπεράτωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ ἔκαμε τὸ γενικὸν ἄθροισμα. Εἰς τὸ ἄθροισμα τοῦτο ἐσημειοῦντο τραπεζικὰ γραμμᾶτια, ἀξίας τριακοσίων χιλιάδων ρουβλίων, καὶ λοιπὰ ἔγγραφα καὶ χρήματα, ἀξίας διακοσίων καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων.

* *

Ἦσαν ταῦτα μέρος τοῦ ἐνεργητικοῦ κεφαλαίου, ὅπερ ὁ μακαρίτης Βελτίστσεφ εἶχεν ἀποσῦρει πρῶτως, ἐτοιμάσας διὰ τὰς πρῶτας ἐξοφλήσεις καὶ πληρωμὰς, διὰ τὴν γνωστὴν ἤδη ἡμῖν νέαν ἐπιχείρησιν, ἣτις συνίστατο εἰς τὴν ἐκμίσθωσιν τοῦ σιδηρωρυχείου. Τὸ ποσὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀνήρχετο μέχρι δύο ἑκατομμυρίων ρουβλίων. Ὁ μακαρίτης βεβαίως ἐρριψοκινδύνευεν, ἀλλ' ὁ κίνδυνος αὐτοῦ διεκρίνετο αἰετοῦ διὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἀκρίβειάν του· ἐγνώριζεν ἑαυτόν, ἐγνώριζε τὴν ἐργασίαν του, καὶ οὐδέποτε ἐπελαμβάνετο ἐφημέρων ἐπιχειρήσεων. Οὐδέποτε, δυνάμεθα εἰπεῖν, ἐσθνήριζετο ἐπὶ σαθρῶν βάσεων. Πλείστας διεθύνων ἐργασίας, εἶχεν ἄπειρα κεφάλαια εἰς τὰς συναλλαγὰς του· ἀλλὰ τὰ κεφάλαια ταῦτα, συμφώνως πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς του, δὲν ἐθεώρει ὡς ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν, διότι σημαντικὴ μερίς τούτων, ἀνήκειν εἰς τὸν ἀρχαῖον συνεταιρὸν αὐτοῦ Πλάτων Βασιλεβετιτς, εἰς τὸν Πουπηριώφ, εἰς τὸν Καρτονάκην, καὶ ἄλλους τινάς. «Ἰδικὰς του» ἐθεώρει μόνον ἐκεῖνας τὰς «ἀθικτοὺς» τριακοσίας χιλιάδας, αἵτινες ἦσαν τεταμειυμένα ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ τὰς ὁποίας θὰ ἐκληρονόμει ἤδη ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα. Αὐτὸς ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε παραμελήσει τὴν ἐργασίαν του καὶ παρέδωκε τὸ βάρος τοῦτο ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ γέροντος ἐξαδέλφου καὶ πρῶτον κηδεμόνος του, ὅστις, βεβουθισμένος αἰωνίως εἰς τὰς κολοσσαίας ἐργασίας καὶ συναλλαγὰς του, ἦτο τυφλὸς πρὸς πάντα τὰ λοιπὰ, μὴ παρατηρῶν καὶ μὴ ὑποπτεύων μάλιστα τὰ ἐπὶ δύο - τρία ἔτη ἤδη — ἀληθῶς, μετὰ μεγάλης λεπτότητος καὶ ἐπιδειξιότητος — συμβαίνοντα ἐν τοῖς θαλάμοις τῆς συζύγου του, παρὰ τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἐκ τῆς στενῆς συγγενικῆς σχέσεως, συχνάκις ἐκάθητο πέραν τοῦ μεσονυκτίου ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς. Ὁ «γέρων» ἦτο λίαν μεμετροημένος, δυνάμεθα μάλιστα εἰπεῖν, φειδωλὸς, μέχρι

βαθμοῦ τινος ὀρισμένου, καὶ εἰς πολλὰ περιώριζε τὰς ἀδικαιολογήτους ὀρέξεις τῆς συζύγου του, ἦν ὅμως μὲ ὄλην τὴν φιλαργυρίαν καὶ τυφλότητά του, ἡγάπα ἐξ ὅλης ψυχῆς. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐξαδέλφον του, κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, ἔλαβον κάπως τεταμένον χαρακτῆρα. Ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, ἐπαναπαυόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνεξαντλήτου τῆς περιουσίας του καὶ ἐπὶ τῆς δραστηριότητος καὶ ἰκανότητος τοῦ ἐξαδέλφου του, πρὸ πολλῶν ἡδὴ χρόνων παρεδίδετο εἰς ἀνυπολογίστους δαπάνας, οὐδόλως περιορίζων τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ὀρέξεις του. Παρεδόθη εἰς τὴν κυβείαν τοῦ χρηματιστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἀπώλεσεν ἀρκούντως ὀγκώδη ποσὰ. Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς ἐγγυᾶτο, προειδοποιεῖ, ἐνουθέτει, συνεπάθει αὐτόν· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα πάντων τούτων ἦτο, ὅτι ὁ Πλάτων ἤρξατο θεωρῶν ἐπαχθῆ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐξαδέλφου του. Μεταξὺ αὐτῶν, μὲ ὄλην τὴν καλοκάγαθίαν τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς, συχνάκις συνέβαινον δυσάρεστοι σκηναί. Ὁ «γέρων» ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἐξαδέλφος αὐτοῦ, περιπλέκεται ἐπὶ μάλλον, καὶ φοβούμενος μὴ ἐξ ἀπροσεξίας περιπλέξῃ ποτὲ καὶ αὐτόν, τῷ ἐπρότεινεν ἡμέραν τινὰ νὰ ἀποσυρθῆ ὀριστικῶς ἐκ τῶν κοινῶν ἐργασιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων. Ἡ πρότασις αὕτη λίαν δυσηρέστησε τὸν Πλάτωνα, ὅστις ἠσθάνετο ὅτι ἀποχωρῶν, μετὰ τινὰ ἔτη θὰ κατεστρέφετο ἐντελῶς, μετὰ τῶν μικρῶν ἤδη σχετικῶς κεφαλαίων του. Τοῦτο ἐφόβιζε μάλιστα αὐτόν, διότι ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ καὶ ἡ πίστωσις, ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πρεσβυτέρου ἐξαδέλφου του. Ἐν τούτοις, ἐφαντάζετο ὅτι ἂν κατεῖχεν εἰς χεῖράς του ἀδιαίρετα πάντα ἐκεῖνα τὰ ποσὰ, ὅπερ διεχειρίζετο ὁ «γέρων», θὰ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῶν γιγαντιαίων ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς κολοσσαίας καταστάσεώς του. Ὑποθέσωμεν ὅτι τοῦτο ἦτο οὐδὲν ἄλλο ἢ μία εὐχάριστος ὄνειροπόλησις, ἀλλ' ἡ ὄνειροπόλησις αὕτη ἐξώθησε τὸν Πλάτωνα Βασιλεβετιτς εἰς πολλὰ... Ὁ «γέρων» ἐν τούτοις, ὀριστικῶς ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ ἀποχωρήσῃ τὸν ἐξαδέλφον του ἐκ τῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ... τοῦτο, ὡς εἶδομεν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν αὐτόν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου. Μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν συνεταιρῶν, ὑπῆρχον παλαιοὶ λογαριασμοί, δυνάμει τῶν ὁποίων ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς (οὐδέποτε ἐγγίζων τὰ «ἀθικτα» αὐτοῦ) ἐδανείζετο ἐνίοτε διὰ τὰς ἰδίας ἐργασίας καὶ ἐπιχειρήσεις του σημαντικὰ ποσὰ παρὰ τῶν συνεταιρῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, ὡς πλησιέστατος συγγενής, ἦτο τὸ πρῶτον πρόσωπον. Ὁ «γέρων», μετὰ μεγάλης ἀκριβείας διευθύνων τὰς κοινὰς αὐτῶν ἐργασίας, ἐξεμεταλλεύετο ἐνίοτε ὡς δάνειον τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐξαδέλφου του, πρὸς τὸν ὁποῖον εἰς παρομοίαν περιπτώσει, ἔδιδεν ἰδιόχειρον ἀπόδειξιν. Ἡ ἐκμετάλλευσις αὕτη πάντοτε ἐλάμβανε χώραν εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ Μάξιμος Γρηγόριε-

βιτς ἐμνηχανάτο πράξιν τινὰ ἐκτὸς τῆς ἐταιρίας, δι' ἰδίαν αὐτοῦ ἐπιχείρησιν. Διὰ τοιοῦτου ἀκριβῶς τρόπου ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τὰς διακοσίας πενήκοντα ἐκεῖνας χιλιάδας, ἃς τῷ ἐπέστρεψε σήμερον, συνεπεῖα ἐκτάκτου ἀπαντήσεως, δηλωθείσης τῷ ἐξαδέλφῳ τὴν προτεραιάν. Ἄλλ' ἡ ἐκτακτος αὕτη πληρωμὴ, ὀριστικῶς ἐνίσχυσε τὴν πεποιθήσιν τοῦ «γέροντος» ἐπὶ τῆς ἀνάγκης νὰ ἀποβάλλῃ τὸν ἐξαδέλφον του ἐκ τῶν ἐργασιῶν. Ὁ ἐξαδέλφος, πρὸς δὲ ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς πρὸ τινος καιροῦ θερμῶς ἐξέφρασε τὸν σκοπὸν του, ἐδέχθη τὴν εἰδήσιν ταύτην, ἀρκετὰ ἀπαθῶς, διότι, κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν περίστασιν, ἐν τε τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ὠρίμαζον ἤδη ἕτερα, εὐρέα σχέδια.

Τὴν ἀναπόφευκτον ἀρχὴν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν σχεδίων τούτων, ἐφάνερωσεν ἡμῖν τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἡμετέρας διηγήσεως.

Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, ἀποφασίσας ν' ἀναδεχθῆ τὴν νέαν ἐκ δύο ἑκατομμυρίων ρουβλίων ἐπιχείρησιν, ἀπέσυρεν ἐκ τῶν συναλλαγῶν ἄνω τῶν πεντακοσίων χιλιάδων, ὅπως κατὰ τὰς πρῶτας ζῶηροτέρας ἡμέρας κατέχει εἰς χεῖράς του τὰ ἀναγκαιοῦντα χρήματα, καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ χρήματα ἔκειντο ἤδη ἐνώπιον τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας.

Ε'

Ἡ κυρία Κόροβοφ ἀνακαλύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Ἦδη ἔτι σπουδαιότερον καὶ ἐπιμονώτερον ζήτημα παρουσιάσθη αὐτῇ περὶ τοῦ πῶς καὶ διατὶ περιήλθον εἰς τὴν κατοικίαν τῆς τὰ χρήματα ταῦτα; Διατὶ μετὰ τὸσαυτῆς σπουδῆς ἐτέθησαν ὑπὸ τὸ στρώμα; Τί σημαίνει ἡ παράδοξος, ἡ τεταραχμένη ὄψις, μεθ' ἧς ὁ Βελτίστσεφ ἦλθε σήμερον παρ' αὐτῆς; Ἡ κόπωσις αὐτοῦ, προδήλως ἠθικὴ μάλλον ἢ φυσικὴ, ἢ σκυθρωπότης του, ἢ σκληρότης, καὶ μάλιστα ποιά τις μυστικότης — τί σημαίνουν πάντα ταῦτα; διηρωτᾶτο αὕτη.

«ὦ, τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε! καὶ πρέπει ὅπως καὶ ἂν ἔχη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν!», ἀπεφάσισε καθ' ἑαυτὴν ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ, καὶ θέσασα τὰ χρήματα εἰς τὸν σάκκον, διέταξε τὴν παιδίσκην νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν ὅπως ἐνδυσθῆ καὶ καλέσῃ ἀμέσως ἀγοραίαν ἀμαξάν. Καλύψασα τὴν κεφαλὴν διὰ μαντηλίου ἀμαυροῦ χρώματος καὶ περικτυλιχθεῖσα ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτῆς, ἔλαβε τὸν σάκκον μεθ' ἑαυτῆς καὶ διέταξε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Γαλιόρναγια, ἐν ἣ κατῴκει ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, ἐν οἰκίᾳ μεγαλοπρεπεῖ. Καὶ οἱ ὑπηρετᾶται καὶ τὰ διαμερίσματα τοῦ οἰκῆματος τούτου τῇ ἦσαν καλῶς γνωστά, διότι δὲν ἦτο τὸ πρῶτον, καθ' ὃ συνέβη νὰ ἐπεκτείνῃ ἕως ἐδῶ τὰς ἐκδρομὰς τῆς.

— Ἐδῶ εἶν' ὁ κύριός σου; ἠρώτησεν αὕτη τὸν ἀνοίξαντα τὴν θύραν θαλαμηπόλον, μὴ λησμονήσασα προηγουμένως

νά κρύψη τὸν σάκκον ὑπὸ τὰ εὐρέα κρά-
σπεδα τῆς βαρυτίμου μηλωτῆς τῆς.

— Ὅχι, θὰ ἐπῆγε χωρὶς ἄλλο εἰς τοῦ
ἐξαδέλφου του, γιὰτὶ συνέβη ἐκεῖ δυ-
στύχημα, ἐκοινοποίησεν ὁ φλύαρος θα-
λαμηπόλος.

— Τί δυστύχημα; τί συνέβη; ἠρώτη-
σεν ἡ Κόροβοφ ἐντεινύουσα τὴν προσοχὴν
τῆς.

— Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς ἀπέθανεν
καρνα.

— Τί λέγεις! μετ' ἀψευδοῦς ἐκπλήξεως
ἐφώνησεν ἡ κυρία Κόροβοφ.

— Μάλιστα. Μετὰ τὸ γεῦμα, ποῦ θὰ
'πῆ, ἐκεῖ ποῦ 'καθότανε ἀντίκρυ 'στὴ
θερμάστρα, ἐκεῖ κ' ἐτελείωσε. . . Κανένας
δὲν τῶξευρε. Τὸ βράδῳ 'στὰς ἑννῆς, ἦλ-
θεν ἐδῶ ὁ ὑπὸ τῆς τῶν Δαμιανός, ποῦ
εἶχε σταλθῆ, ποῦ θὰ 'πῆ ἀπὸ τὴν κυρία
του, γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν Πλάτων Βασι-
λειεβιτς. Ὁ Δαμιανός λοιπὸν μὰς εἶπε
πῶς ὁ γραμματικὸς ἐμβῆκε 'στὸ γραφεῖο
γιὰ νὰ τοῦ 'μιλήσῃ, κ' ἐνόμισε πῶς ὁ
Μάξιμος Γρηγόριεβιτς ἐκοιμώτανε· ἔ-
πειτα βλέπει—κ' ἦτανε 'ποθαμμένος. . .
'Ἐγουν μιὰ ἀνεμοταραχὴ ἐκεῖ, ποῦ εἶνε
φόβος καὶ τρόμος.

— Καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ πρὸ πολλοῦ
ὁ Πλάτων Βασιλειεβιτς;

— Πρὸ πολλοῦ. Ἦτανε 'μέρα ἀκόμη,
ποῦ 'πῆγε στοῦ ξαδέλφου του νὰ φάγῃ
καὶ ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ἐπέστρεψε.

— Λοιπὸν, ἐγευματίσεν εἰς τοῦ ἐξα-
δέλφου του;

— Μάλιστα, καὶ ὅπως μοῦ τᾶπε ἀπα-
παράλλακτα ὁ Δαμιανός, μετὰ τὸ γεῦμα,
κἄμποση ὥρα ἐκάθησε εἰς τὸ σπουδαστή-
ριο μαζί μὲ τὸν ἐξαδέλφου του, κ' ἔπειτα
ἐβγήκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πῶς ὁ Δαμιανός,
ποῦ θὰ 'πῆ, μὲ τὸν γραμματικὸν τὸν ἀ-
πάντησεν καὶ τοὺς εἶπε μάλιστα νὰ μὴ
θορυβοῦν, γιὰτὶ, λέγει, ὁ Μάξιμος Γρη-
γόριεβιτς κοιμᾶται. Καὶ ὁ Πλάτων Βα-
σιλειεβιτς, δὲν ἦτον εἰς τῆς εὐγενείας
σας;

— Ναί, ἦτο, σπεύσασα μικρὸν ἀπεκρίθη
ἡ Λιουδμήλα — διατί; περὶ τίνος πρό-
κειται; μετ' ἐνδομύχου ταραχῆς ἠρώ-
τησε.

— Τίποτε, τίποτε δὲν εἶνε, μόνον ὁ
Δαμιανός εἶπε, πῶς ὅταν ἐκάθησεν ὁ ἀ-
φέντης εἰς τ' ἀμάξι, ἐφώναζε τοῦ ἀμαξᾶ:
ὁδὸς Δημήτροφσκη· ἐσκέφθηκα λοιπὸν
πῶς 'στὴν εὐγενεία σας πρέπει νὰ ἦλθε,
γιὰτὶ ἐγὼ, ἂν καὶ δὲ 'ξεύρω καλὰ καλὰ
τὴν καθεαυτὸ διεύθυνσις σας, ἔχω μάθει
ὅμως πῶς ἡ εὐγενεία σας κάθεστε στὸν
δρόμον Δημήτροφσκη.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν εἶπατε ὅτι ἀνε-
χώρησεν ἐκ τοῦ ἐξαδέλφου του; ὡς ἐκ
τύχης ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τὴν καθεαυτὸ ὥρα δὲν γνωρίζω,
ἀλλὰ ὁ Δαμιανός ἔλεγε πῶς θὰ ἦτον μιὰ
ὥρα μετὰ τὸ γεῦμα, ποῦ θὰ 'πῆ 'στὰς
ὀκτώ.

Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία ἡδὴ ἐρώτησις,
ἣν ἀπέτεινεν ἡ κυρία Κόροβοφ τῷ φλυά-
ρῳ θαλαμηπόλῳ. Ἦδην δὲ ἔκρινεν ἐπά-
ναγκες νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην τῆς, διότι

δὲν εὗρεν οἶκει τὸν Πλάτων Βασιλειε-
βιτς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια.

* *

«Ὡστε, εἰς τὰς ὀκτώ», ἐπανέλαβεν
αὕτη καθ' ὁδὸν τὰς λέξεις τοῦ θαλαμη-
πόλου. — «Περὶ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν
ἦτο ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν μου... καὶ διέταξε
τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν
ὁδὸν Δημήτροφσκη. . . ὧστε κρίνοντες ἐκ
τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, οὐδένα ἦτο
δυνατὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν,
καὶ ἦλθε κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμέ... Πόθεν
λοιπὸν ἔλαβε τὸν σάκκον τοῦτον;

«Ἐξῆλθε κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ σπουδα-
στηρίου, διέταξε νὰ μὴ θορυβοῦν — «δι-
ότι κοιμᾶται»... ἐξηκολούθει διαλογιζο-
μένη ἡ Λιουδμήλα — «καὶ ἡ ἐνέργεια
αὕτη μεθ' ἧς ἦλθε πρὸς με...

«Ὡ, τὸ πᾶν ἐννοῶ ἡδὴ!... Τώρα μαν-
τεύω πόθεν ἐλήφθη ὁ σάκκος οὗτος καὶ
εἰς τίνα ἀνήκουσι τὰ χρήματα!», σχεδὸν
μεγαλοφώνως ἀνέκραξεν ἡ Κόροβοφ, καὶ
ἀδιαλείπτως παρωτρύνουσα τὸν ἀμαξηλά-
την, διέταξεν αὐτὸν νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν
ὅσον τάχιον εἰς τὴν ὁδὸν Δημήτροφσκη.

Ἐλθοῦσα οἶκαδε, ἐκλείσθη ἐκ νέου εἰς
τὸν κοιτῶνά τῆς, καὶ ἐκ νέου ἀνέπτυξεν
ἀμφοτέρας τὰς δέσμας.

«Καὶ τίς ἄρά γε ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν
σάκκον τοῦτον;», διηρωτᾶτο ἡ Λιουδμή-
λα Σερφέεθνα; — «ἀναμφιβόλως ὁ σάκ-
κος εἶνε γυναικεῖος. . . τὸν ἔλαβε παρὰ
γυναικὸς. . . Ἄς τὸν παρατηρήσωμεν
καλλιέτερον — ἴσως εὐρωμεν ἐν αὐτῷ ἀξι-
οσημειωτόν τι.»

Καὶ ἰδοῦ, ἐξετάζουσα τὸ ἐσωτερικὸν
τοῦ σάκκου, εὗρεν ἐν αὐτῷ ἰδιαιτέρον θυ-
λάκιον, ἔθετο τὴν χεῖρα ἐντὸς αὐτοῦ καὶ
ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν συνεπτυγμένον φύλλον
χάρτου.

Ἦτο τοῦτο λογαριασμὸς καταστήμα-
τος νεωτερισμῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ
ὁποίου ἐσημειοῦτο: «à madame de Wel-
tistcheff».

— Ἄ, ἰδοῦ λοιπὸν εἰς ποῖον ἀνήκει ὁ
σάκκος; ἀνέκραξεν ἡ Λιουδμήλα Κόρο-
βοφ. — «Τίς οἶδεν ἂν ὁ αἰφνίδιος θάνα-
τος τοῦ «γέροντος» δὲν εἶνε ἔργον ἀμφο-
τέρων;»

Ὁ Πλάτων Βασιλειεβιτς τῇ εἶπέ ποτε
ὅτι «ἔσχε τὴν ἀτυχίαν» νὰ συναψῇ σχέ-
σεις μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ἐξαδέλφου
του, ὅτι αἱ σχέσεις αὗται τῷ ἦσαν ἐπα-
χθεῖς, καὶ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἂν ἠδύνατο
μετὰ τίνος ἐπιδειξιότητος νὰ ἀπαλλαγῇ
αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα, μιᾶ τῶν εἰλικρινῶν
στιγμῶν, ὠμολόγησεν εἰς αὐτὴν ὅτι αἱ
ὑποθέσεις του ἦσαν πῶς περιπεπλεγμέναι.
Ὡσαύτως, ἀρροκόμενος ἐνίοτε νὰ ὄνειρο-
πολῆ, ἐξέφρασεν, ὅτι ἂν ἐκ περιστάσεως
τινος κατῴρθου ν' ἀποκτήσῃ καλὴν τινα
περιουσίαν, ἔστω καὶ μεγαλειέταν ἐκείνης,
ἣν ἐκέκτητο πρὸ δώδεκα-δεκατριῶν ἐτῶν,
ἔστω καὶ τιαυτήν, ὡς ἡ περιουσία τοῦ
«γέροντος», θὰ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ
τοῦ μεγαλείου τῶν συναλλαγῶν του· εἰς
διάστημα πέντε-ἕξ ἐτῶν θὰ ἔδεκαπλασί-
αζε τὴν περιουσίαν ταύτην καὶ θὰ καθι-

στατο τὸ ἴνδαγμα πάντων τῶν εὐρωπαϊκῶν
χρηματιστηρίων. Ἦσαν ταῦτα ὄνειροπο-
λήματα ἀλλ' ὄνειροπολήματα, καθ' ἃ λίαν
ἐναργῶς ἐξεδηλοῦτο ἡ τάσις τοῦ Βελτί-
σσεφ πρὸς τὰ μεγάλα πλοῦτη. Καλῶς γι-
νώσκουσα τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἠθικὰς
ἀρχὰς τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ συμμορφουσα
πάντα ταῦτα τὰ περιστατικὰ ἡ Λιουδμήλα
Κόροβοφ, ἐπέισθη σχεδὸν ὅτι τὰ παραδόξου
προελεύσεως χρήματα ταῦτα εὕρισκονται
εἰς χεῖράς τῆς χάρις, εἰς τὸν αἰφνίδιον
θάνατον τοῦ «γέροντος».

«Καὶ τί θὰ πράξῃς, φίλτατέ μου Πλά-
των Βασιλειεβιτς, ἂν καταστρέψω αἰφνης
τὰ εὐρέα σχέδιά σας;», ἐπῆλθεν αἰφνης εἰς
τὴν κεφαλὴν τῆς μοχθηρὰ, ἀλλὰ φαιδρὰ
σκέψις.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Δ'

Ἦτο τὸ ἔτος 1814· ἡσθένουν σοβαρῶς·
ἡμέραν τινά, ὅτε πλέον εὐρισκόμην εἰς
ἀνάρρωσιν, ἐκαθήμην ἐπὶ τίνος ἔδρας εἰς
τὸν ἥλιον. Αἰφνης εἶδον τὴν Ζουάνα ἐρ-
χομένην· αἱ ἐπισκέψεις τῆς γράϊας μοὶ
ἦσαν πάντοτε εὐχάριστοι· ἡ Ζουάνα οὐ-
δέποτε παρέλειπε νὰ ἐρωτᾶ περὶ τῆς ὑ-
γείας μου.

»Θεῖα Ζουάνα, ἠρώτησα, πῶς εἶνε αἱ
δίδυμοί σας;

— Ἡ Φωτεινὴ, Δὸν Ζοῦστε, ἀπῆντη-
σεν ἡ μάμμη, εἶνε ὑγιῆς καὶ εὐθυμὸς· ὁ
Θεὸς τῆς ἔδωκε ὑγείαν διὰ δύο. Ἡ Εἰ-
ρήνη εἶνε λεπτὴ καὶ μελαγχολικὴ, ἂν καὶ
δὲν ἔχει τίποτε νὰ τὴν λυπῇ· ὁ ἰατρός
μας, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ καλός, ὡς γνω-
ρίζετε...

— Μάλιστα, ὁ Δὸν Γάσπαρ, ὁ ὁποῖος
διέταξεν εἰς τὸν γείτονά μας ἀφαιμάξιν,
ἐπειδὴ ὁ ἀτυχῆς εἶχεν. . . ὄνειρευθῆ ὅτι
ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου του.

— Ἀκριβῶς. Ὁ Δὸν Γάσπαρ λοιπὸν
νομίζει ὅτι ἡ Εἰρήνη θὰ πάθῃ ἀπὸ τὴν
καρδίαν τῆς. Δι' αὐτὸ μὰς ἀπηγόρευσε νὰ
συγκινηθῆται, νὰ χαίρῃ πολὺ ἢ τέλος νὰ κο-
πιάζῃ.

— Καὶ δὲν ἀγαποῦν κανένα αἱ μικραὶ
σας.

— Ἄ! σενόρ, ὑπάρχει ἄστρον χωρὶς
ἀκτίνας καὶ νεῆσις χωρὶς ἀγάπην; Ἀγα-
ποῦν, ἀγαποῦν, Δὸν Ζοῦστε. Καὶ διὰ νὰ
σὰς δώσω νὰ ἐννοήσετε, σεῖς ἀπὸ τὸν ὁ-
ποῖον δὲν ἔχομεν κανὲν μυστικόν, θὰ σὰς
διηγηθῶ τί συνέβη σήμερον τὴν πρωτῆν.

»Καὶ ἡ θεῖα Ζουάνα ἀφηγήθη διὰ μα-
κρῶν, ὅτι θὰ σοῦ ἀφηγηθῶ καὶ ἐγὼ
τώρα.

» Γνωρίζεις τὴν κοιλάδα, ἣτις εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς Σεβίλλης πρὸς τὸ Δὸς - Ἐρμάννας, καὶ τῆς ὁποίας τὸ βάθος κατέχει τὸ μέγα Μαυριτανικὸν ἀνάκτορον, τὸ ὁποῦν ἐχάρισεν ὁ βασιλεὺς Δὸν Πέτρος εἰς τὴν Δόναν Μαρίαν Παθίλλαν.

» Πρὸς τὴν κοιλάδα αὐτὴν, παρὰ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει μικρὰ βέντα, διηυθύνοντο τρία ὄντα, εἰς γέρων, μία γραῖα καὶ μία γηραιὰ ὄνος.

» Αἴφνης ὁ γέρων διέκοψε τὴν ἀπό τινος βασιλεύουσας σιγῆν.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τοὺς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς δι' ὠραιότητα;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ἡ γραῖα.

— Λοιπὸν τοὺς ἔχω διὰ νὰ βλέπω.

— Διὰ νὰ μοῦ εἶπῃς αὐτὸ μ' ἐξύπνησες;

— Διὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι τίποτε δὲν μοῦ διαφεύγει.

— Ἄ! βέβαια, μόνον οἱ λαγοὶ καὶ αἱ πέρδικες ὅταν κυνηγᾷς.

— Ἄρῃσε, παρακαλῶ, τὰ ἀστεῖά σου. Σοῦ εἶπα τίποτε δὲν μοῦ διαφεύγει.

— Ἄ! μὰ ἀπὸ ἐμὲ μοῦ ἔφυγε ἡ ὑπομονή.

— Λοιπὸν ἄς εἶνε, σοῦ λέγω τί ἔχω: αὐτοὶ οἱ περίπατοι τοῦ Μάρκου Ρουίτζ καὶ ἡ κιθάρα τοῦ Μανουήλ Διάζ, δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου.

— Καὶ μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ ἐμποδίσῃς τὸν κόσμον νὰ περιπατῇ εἰς τοὺς βασιλικοὺς δρόμους; Ἐπειτα τί θέλεις νὰ κάμω ἀφοῦ ἀγαποῦν καὶ ἀγαπῶνται αὐτοί;

— Ὡστε οὔτε σκέπτεσαι ἂν ἐγὼ θέλω ἡ ὄχι.

— Θὰ σὲ ἐρωτήσουν μόνον ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα.

— Ἐγὼ τὸ λέγω ἀπὸ τώρα. Δὲν θέλω. Ἐνοεῖς;

— Καὶ διατί δὲν θέλεις, παρακαλῶ; Τί ἔχει ὁ Μανουήλ Διάζ, ὁ ὁποῖος εἶνε νέος ὅπως ὀλίγοι, καὶ ζῆ ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του;

— Λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ἔχει καὶ ἕν ἄλλο χάρισμα ἀκόμη. Λησμονεῖς ὅτι εἶνε ... λαθρέμπορος;

— Καὶ τί σπουδαῖον εἶνε αὐτό; μὴπως ἐδῶ ὅλοι δὲν εἶνε, ἄλλος ὀλίγον ἄλλος πολὺ, λαθρέμποροι. Ἄν ἔχη μόνον αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα δὲν εἶνε καθόλου σπουδαῖον οὔτε αἰτία διὰ νὰ μὴ τὸν δεχθῶμεν διὰ γαμβρόν.

— Ἄλλὰ αὐτὸ εἶνε κλοπή, μὲ αὐτὸ κλέπτεται τὸ δημόσιον.

— Καὶ ἡ κυβέρνησις μὴπως δὲν μᾶς κλέπτει, μὲ τὰ δικαιώματά της καὶ τοὺς φόρους της; Γνωρίζεις τὴν παροιμίαν: Ὅποιοι κλέβει ἕνα κλέφτη κερδίζει ἑκατὸν χρόνων σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

— Δὲν ἀπαντῶ εἰς τῆς ἐξυπνάδες σου. σεῖς αἱ γυναῖκες ἔμπορεῖτε νὰ ἀλλάξῃτε τὴν πίστιν ἐνὸς χριστιανοῦ. Ἐγὼ ὅμως ἕν μόνον πρᾶγμα λέγω, δὲν θέλω γαμβρόν ἕνα λαθρέμπορον· αὐτὸ μὲ ὀλίγα λόγια.

— Καὶ τί ἄγὰ γε σκέπτεσαι νὰ εἶπῃς

διὰ τὸν Μάρκον Ρουίτζ, τὸν ἡμίονον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰς καλλιτέρας ἡμίονους τοῦ Δὸς - Ἐρμάννας καὶ κερδίζει τιμίως καὶ μὲ συνειδήσιν καθαρὰν τὰ χρήματά του;

— Λέγω ὅτι δὲν ἀρνοῦμαι πῶς εἶνε πολὺ καλαὶ αἱ ἡμίονοί του, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν νυμφεύω τὴν κόρην μου μὲ τὰς ἡμίονους, ἀλλὰ μὲ αὐτόν. αὐτὸς πρέπει νὰ μοῦ ἀρέσῃ· καὶ δὲν μ' ἀρέσει.

— Διάβολε! Ἀντώνιε Ὁρτέγα! Εἶσαι δυσκολώτερος ἀπὸ ἕνα δοῦκα. Μὲ αὐτὰς τὰς ἰδέας θὰ κάμῃς καλὰ νὰ κρατήσῃς τὰς θυγατέρας σου διὰ τὸ μουσεῖον. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, παρακαλῶ, διατί δὲν σοῦ ἀρέσει ὁ Μάρκος Ρουίτζ.

— Δὲν θέλω νὰ συγγενεύσω μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ ὀνομάζει Κάιν. Ὁ πάππος του ἐφόνευσε τὸν πατέρα του. Ὁ Μάρκος εἶνε φιλόνομος, καὶ κρατεῖ πάντοτε ὄπλα μαζί του. Τέλος δὲν τὸν θέλω καὶ γνωρίζεις ὅτι ἄμα εἶπω κάτι τι ἐνοῶ νὰ γείνη.

» Ἡ Ζουάνα, μὲ ὄλον τὸ ζῶηρον τοῦ χαρακτήρος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰ ἔθιμα τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ διοικεῖ πατριαρχικῶς τὴν οἰκίαν του. Δὲν ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ἐναντιωθῇ· ἄλλως τε ἦτο γλυκεῖα καὶ καλὴ καὶ ἠγάπα τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐπειδὴ ἠνόησεν ὅτι ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐν μέρει πολὺ δίκαιον, ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ:

» Σήμερον ἔχεις τὰ νεῦρά σου, καὶ δὲν θὰ σοῦ ἀντιλογῆσω.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ γέρω-Ἀντώνιος.

Καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἐβυθίσθησαν τόσῳ πολὺ εἰς τὰς σκέψεις των, ὥστε δὲν παρετήρησαν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ πυκνοῦ μανδύου φαιοχρόνου νεφελῶν. Μόνον ὅτε αἱ πρῶται ψεκᾶδες τῆς βροχῆς κατέπεσαν καὶ ἔρραναν τὸ πρόσωπόν των, ἠνόησαν τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ. Ἡ Ζουάνα ἐπήδησεν ἐλαφρῶς τὴν γῆν, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ποδιᾶς της καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Γουαδαίρα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐκεῖ πλησίον. Ὁ ἄνεμος ὀπισθεν πνέων τὰς ἐβοήθει, ἐνῶ τὰ φορέματά της, ἀνεγειρόμενα ὑπὸ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπέτρεπον νὰ φαίνηται τὸ ἡμισυ τῶν κνημῶν της, πρᾶγμα βεβαίως ὀλίγον σκανδαλώδες.

» Ζουάνα, ἐφώναζεν ὁ Ἀντώνιος ὠργισμένος, δὲν ἐντρέπεται ὀλίγον; Φαίνεται καὶ ἡ καλτσοδέτα σου ἀκόμη! ... Ἄχ! Ζουάνα...

» Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ψυχὴ δὲν διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ Ζουάνα ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς φωνὰς τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖνος, σπεύδων νὰ προλάβῃ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀπρεποῦς αὐτοῦ θεάματος, ἐκτύπησε τὴν Φρεγάταν, — οὕτως ὀνομάζετο ἡ ὄνος, ἂν καὶ οὐδέποτε εἶδε τὴν θάλασσαν — διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά της. Ἐθεσε τὰς ταινίας τοῦ πῆλου του, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀρπάσῃ ὁ ἄνεμος, ἐκαλύφθη διὰ τοῦ

μανδύου του, ὅστις τὸν περικέβαλε ὀλόκληρον, καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ ψιθυρίζων εἰς ἕκαστον βῆμα: «Γυναῖκα ἀδιάντροπη! Κατηραμένον γαϊδοῦρι! Τὸ κάθε του πόδι νομίζεις πῶς ζυγίζει πέντε καντάρια, ἐνῶ τῆς κυρίας του εἶνε τόσῳ ἐλαφρὰ! ... Εἶσαι ζῶο καὶ σύ, διαβολοφρεγάτα, καὶ μόνον ὅταν ἔχῃς ὄρεξι τρέχεις· καὶ οἱ δύο σας ἐγίνατε διὰ νὰ μὲ κολάσετε σήμερον...»

» Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ζουάνα ἔφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅπου ἡ καταγιγῆς ἀναγκάσει πλείστους διαβάτας νὰ καλύψωσιν. Ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον εἶδε ἡ Ζουάνα, ἦτο ἀνθρωπος ὑψηλός, ἡλικίας τριᾶκοντα ἴσως ἐτῶν καὶ ρωμαλέος. Ἦτο ἐνδεδυμένος ἀπλῶς, ἀλλὰ καθαρῶς καὶ μετ' ἀρκετῆς φιλοκαλίας, ἀνευ πολυτελείας καὶ κοσμημάτων περιττῶν ἢ φυσιογνωμίας του ἦτο εὐκρινὴς καὶ ἀπέπνεε μεγάλην τιμιότητα, ἐκ τῆς προφορᾶς του δὲ ἀνεγνωρίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ Γαλικίας.

» Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Ζουὰν Μέννας, ἐπιστάτης μεγάλου κτηματίου τῆς Δὸς-Ἐρμάννας. Ὁ κύριός του εἶχεν ἀναμείψει γενναίως τὴν πολυετῆ καὶ πιστὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ διὰ τῆς γενναϊότητος ταύτης ὁ Ζουὰν Μέννας εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκετὴν περιουσίαν καὶ μεγάλην ὑπόληψιν. Ὅταν εἶδε τὴν Ζουάναν, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν εὐθύμως. Ὅλοι ἐκεῖ ἠγάπων καὶ ἀνεζήτητον τὴν συναναστροφὴν τῆς καλῆς γραίας, ἣτις ἦτο πάντοτε εὐθυμος, ὀμιλητικὴ καὶ πρόθυμος.

» Πῶς, μᾶς ἔρχεται λοιπὸν μόνη, θεῖα Ζουάνα! ἀνέκραξεν ὁ Μέννας· καὶ τὸν Ἀντώνιον ποῦ τὸν ἄφησες;...

— Ἐρχεται πίσω μου μὲ τὴν Φρεγάτα, ἀπήντησεν ἡ Ζουάνα. Βιάζονται καὶ οἱ δύο, ἀλλ' οὔτε ὁ ἕνας τρέχει καλὰ οὔτε ἡ ἄλλη. Κυττάξατέ τους, πῶς σκύβουν κάτω τὸ κεφάλι καὶ τὰ αὐτιά· δὲν σὰς φαίνονται ἄν νὰ κλαίγουν, Δὸν Ζουὰν;

— Θὰ πιεῦμε λοιπὸν ἕνα μικρὸ ποτηράκι ἀνιζέτ, θεῖα Ζουάνα, ἐπειδὴ θὰ ἐκρῶσες ὀλίγο μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸ; εἶπεν ὁ Ζουὰν Μέννας, προσφέρων ποτήριον ἀνιζέτ.

— Ἦκουσα νὰ λέγουν, ἀπήντησεν ἡ γραῖα λαμβάνουσα τὸ προσφερόμενον ποτήριον, ὅτι εἶνε ἀγένεια νὰ μὴ δεχθῇ κανεὶς τὸ πρῶτο ποτήρι, καὶ πάλιν ἀδιακρίσια νὰ πιῇ καὶ δεῦτερον.

» Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφθασε καὶ ὁ γέρω-Ἀντώνιος, βεβρεγμένος μέχρις ὀστέων καὶ λίαν δυσηρεστημένος.

» Κύρ Ἀντώνιε, εἶπεν ὁ Ζουὰν Μέννας, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του, εἶχε μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ λέγῃ ἀστεῖα, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ κατορθῶνῃ πάντοτε ὅπως οἱ Ἀνδαλουσίαι· κύρ Ἀντώνιε! γέλασε λοιπὸν ὀλίγον! Μοιάζεις σὰν ἕνα βρεγμένο κατοπούλι. Μήπως εἶσαι κατὰ τύχην ἀπὸ ζάχαρι καὶ φοβεῖσαι μὴ λυώσης;

— Ἐσεῖς, σενὸρ Ζουὰν Μέννα, ἔμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ ἔχετε πάντοτε ὄρεξιν νὰ γελᾶτε· ἀλλὰ ἔμπορεύσατε βέβαια νὰ τὴν

χάσετε τὴν ὀριζίν σας αὐτήν, ἂν εἶχατε μίαν γυναῖκα ὅπως τὴν Ζουάνα καὶ ἕνα ζῶον ὅπως τὴν Φρεγάτα. Αὐταὶ αἱ δύο πολὺ εὐκόλα ἤμπορουν νὰ φέρουν καὶ τὴν Ἄγιαν Ὑπομονὴν εἰς ἕνα σημεῖον νὰ αὐτοχειρισθῆ. Καὶ ὁ Ἰωβ, δὲν θὰ τὰ ἐβγάζε πέρα μαζὶ των! Τόσῳ μὲ ἐθύωσαν, ὥστε ἤμπορουσα νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα... ἢ νὰ κτυπήσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοῖχον.

— Πρῶσεξε, ἐσὺ κύριε ποῦ ἔχεις τὸ κεφάλιν! εἶπεν ἡ Ζουάνα, ἂν κτυπήσῃ τὸ κεφάλι του ὅτὸν τοῖχο βέβαια ὁ τοῖχος σου δὲν θὰ κρατηθῆ καὶ θὰ κρημνισθῆ...

— Πόσον εὐτυχὴς εἴσθε, σενὸρ Μένα! ὑπέλαθεν ὁ Ἀντώνιος, περιστρέφων τὸν πλόν του μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Πόσον εἴσθε εὐτυχὴς ποῦ δὲν ἔχετε οὔτε γυναῖκα, οὔτε Φρεγάτα, οὔτε παιδιὰ!...

— Δὲν λέγει ἀλήθεια, κύριε... Αὐτὸς μάλιστα καυχᾶται διὰ τὰς θυγατέρας του ὅσῳ δὲν καυχᾶται εἰς βασιλεὺς διὰ τὸ στέμμα του.

— Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχει δίκαιον! ὑπέλαθεν ὁ Ζουὰν Μένας, ἐπειδὴ οὔτε ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει δύο ἄστρα ὠραιότερα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κορίτσια, οὔτε μία τριανταφυλλιά δύο ὠραιότερα τριανταφυλλα. Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἐὰν καμμία ἀπὸ τὰς δύο μὲ θέλῃ, εὐχαρίστως τὴν παίρνω αὐτὸ ἦτον καὶ τὸ εἶπα, κύρ - Ἀντώνιε.

• Ὁ Ἀντώνιος Ὁρτέγας καὶ ἡ Ζουάνα ἤνοιξαν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς των· ὁ Ζουὰν Μένας ἦτο εὐρημα, τὸ ὅποσον δὲν ἐτόλμων νὰ ἐλπίζουν διὰ τὰς θυγατέρας των.

• Ὁ Ἀντώνιος ἔρριψε πρὸς τὴν Ζουάνα βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε:

• Πήγαινε λοιπὸν τώρα σὺ μὲ τὸν Κάιν σου, τὸν μαχαιροβγάλτη καὶ τὸν ἄλλον τὸν λαθρέμπορό σου!

• Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Ζουὰν Μένα, ἡ σύζυγός του τὸν προέλαβε.

• Κάμετε ὅ,τι σὰς ἀρέσει, εἶπε. Ὅσῳ δι' ἐμέ καὶ τὸν Ἀναώνιον δὲν ἔχομεν βεβαίως σκοπὸν ν' ἀρνηθοῦμεν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα...

• Ἡ καταγιγίς εἶχε παρέλθει καὶ οἱ ὀδοιπόροι ἐπανελάθον τὴν πορείαν των. Ὁ θεὸς Ἀντώνιος προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὴν σύζυγόν του ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς ἔπρεπε ἀπολύτως νὰ κατορθωθῆ.

• Μὴ ζητεῖς, τοῦ εἶπε τότε ἡ Ζουάνα, νὰ καταστρέψῃς τὸ πᾶν ἀπὸ τὴν βίαν σου· μὴ λησμονῆς ὅτι ἡ γλυκύτες ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν βίαν. Ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ.

• Ἐφθασαν τέλος εἰς Σεβίλλην καὶ εἰσῆλθον διὰ τῆς πόλεως Ἁγίου Φερδινάνδου. Κατὰ τὰ ἀνδαλουσιανὰ ἔθιμα, πάντες προσηγόμενον αὐτοὺς διαβαίνοντας. Ἡ Ζουάνα, μετὰ τῆς συνήθους ζωηρότητος καὶ στωμυλίας της, ἀπήντη εἰς ὁλοὺς, καὶ ἠὲ χαρίστες ὁλοὺς, πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἀπήλπιζε τὸν σοβαρὸν καὶ λακωνικὸν Ἀντώνιον.

• Ἰδοῦ, εἶπε μία Γιτάνα, ὁ Μαθουά-

λας, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ, τοὺς ὁποίους πάντες ἐνόμιζον ἀποθαμένους πλέον.

— Ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ ὠμίλει, κόρη μου, κράτησε λοιπὸν τὴν γλῶσσάν σου, μὴ τύχη καὶ τῆς ὁμοιάσῃς εἰς τὰ λόγια, ἀπήντησεν ἡ Ζουάνα.

— Κύτταξε, μία τριάς ταιριασμένη, προσέθηκε κτίστης τις.

— Ναί, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν εἶνε οὔτε ἡ ἀσχημία οὔτε ἡ βλακεία οὔτε ἡ ἀναίδεια· αὐτὴν τὴν τριάδα τὴν ἔχεις σὺ μόνος σου.

— Καλὲ εἶδε κανεὶς ποτὲ μίαν γραῖαν πλέον ἀνόητη ἀπ' αὐτήν, ἐψιθύριζεν ὁ Ἀντώνιος. Εἰς ὅλους καὶ καλὰ θέλει ν' ἀπαντᾷ. Θὰ σιωπήσῃς λοιπὸν παληόγρηπα, θὰ τὸ κλείσῃς λοιπὸν αὐτὸ τὸ στόμα;

— Καὶ διατί λοιπὸν, παρακαλῶ, μοῦ ἔδωκε ὁ Θεὸς τὴν γλῶσσαν, τὸ καλλίτερον χάρισμά του, ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀρέσῃ νὰ τὸ μεταχειρίζομαι;

— Καὶ ὁ Θεός, ἂν σ' ἀκούῃ, θὰ μετενόησε βέβαια ποῦ σοῦ τὴν ἔδωκε, ὑπέλαθεν ὁ Ἀντώνιος, δίδων ἰσχυρὸν λάκτισμα εἰς τὴν Φρεγάταν.

• Μὴ κτυπᾷς λοιπὸν, τόσῳ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ ζῶον, σκληρῆ ἀνθρωπε! Δὲν βλέπεις, οὔτε κἂν 'μιλεῖ.

— Βέβαια, δὲν σοῦ ὁμοιάζει ποῦ 'μιλεῖς χωρὶς κἂν νὰ σὲ κτυποῦν.

— Πολὺ καλὰ, μὴ θυμῶνεις καὶ θὰ κρατήσω τὴν γλῶσσάν μου πλέον ἡσυχῇ ἀπὸ τὴν οὐρὰν τῆς Φρεγάτας.

• Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο γέροντες σύζυγοι ἔφθασαν πρὸ τῆς μητροπόλεως. Ἡ Ζουάνα κατῆλθε καὶ ἀποκαλυφθεῖσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν ἵνα προσευχηθῆ εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Βασιλέων, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν εὐρίσκεται εἰς τὸ περίφημον παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Φερδινάνδου. Ὁ Ἀντώνιος ὠδήγησε τὴν ὄνον εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

• Ὅταν ἡ Ζουάνα ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της, ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν της, λέγουσά μοι ὅτι ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν σύζυγόν της πλέον ἀποφασισμένον καὶ πλέον ἀμετάπειστον, ἐνῶ ἐξ ἄλλου προέβλεπε ὅτι οἱ ἔγγονοί της θ' ἀνθίσταντο εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πάππου των.

• Ἐγὼ, ἔλεγε, θὰ κάμω ὅ,τι δυναθῶ. Ἄλλὰ ποῖοι λόγοι καὶ ποῖα ἐπιχειρήματα εἶνε ἱκανὰ νὰ νικήσουν καὶ μεταπίσσουν δύο νεαρὰς καρδίας καὶ ἐρωτευμένας μάλιστα; Ἄ! δὸν Ζοῦστε! Τώρα ποῦ ἔρχεσθε νὰ ἐγκατασταθῆτε εἰς τὸ χωρίον μας, ἴσως κατορθώσῃ ἡ ἰδική σας γλῶσσα ὅ,τι δὲν ἤμπορεῖ ἡ ἰδική μου. Ἴσως σεῖς ἠμπορέσετε νὰ φέρετε εἰς ὑπακοὴν αὐτὰ τὰ δύο πλάσματα, διότι, εἶνε φανερόν ὅτι ὁ παππὸς των ἔχει δίκαιον. Ἄλλὰ καὶ δίκαιον νὰ μὴν ἔχη εἶνε... πάππος των.

• Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀνεχωρήσαμεν πρᾶγματι, διὰ τὴν ἐξοχὴν. Δὲν δύνασαι νὰ μαντεύσῃς, ἀνεψιέ μου, μέχρι ποίου σημείου ὠραῖται εἶχον γείνει αἱ δύο δίδυμοι!

Ἡ Φωτεινὴ ἦτο ὑψηλὴ καὶ εἶχε τοὺς ὠραίους χαρακτῆρας τῆς ἀρχαίας Ἀρτέμιδος· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον, καὶ ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας των ἐξηκοντίζετο βλέμμα ζωηρὸν καὶ διάπυρον, τὰ κοράλλινα χεῖλη της, ἡμιανοιγόμενα, ἐπέτρεπον νὰ φαίνωνται δύο σειραὶ μαργαριτῶν· τὸ ἀνάστημα κομψόν, τὸ ὄλον της ἀριστοῦργημα χάριτος καὶ καλλονῆς.

• Ἡ Εἰρήνη ἦτο μικρὰ καὶ λεπτὴ. Ἐκλινε πρὸς τὸ ἐν μέρος τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ μὴν ἠδύνατο νὰ βαστάσῃ τὸν πλοῦτον τῆς ὠραίας της κόμης. Αἱ χεῖρές της ἦσαν λευκαὶ ὡς ἱασμος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της μελανοὶ ὡς νυκτερινὸς οὐρανός. Με ὄλην τὴν μεταξὺ τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν δύο ἀδελφῶν διαφορὰν, ὁμοιάζον ἐν τοῖτοις, ὡς ὁμοιάζει γλυκὺ ἄστρον πρὸς τὸ λοιπὸν στερῆωμα, ὡς ὁμοιάζει ὁ διάτορος ἦχος τῆς σάλπιγγος καὶ ἡ γλυκεία ἐπανάληψις τῆς ἤχους.

• Ὡς εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Ζουάνα, μετεχειρίσθη ὄλην μου τὴν εὐγλωττίαν διὰ νὰ τὰς πείσω νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των. Ἡ Φωτεινὴ μοὶ ἀπεκρίθη διὰ χαριεστάτου ὑπεροπτικοῦ κινήματος προσθέτουσα ὅτι, ἐὰν ὁ Ζουὰν Μένας δὲν εὐρισκεν ἄλλην γυναῖκα ἀπὸ αὐτήν, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ μείνῃ πάντοτε ἄγαμος. Ἡ Εἰρήνη ἔκλαυσε πολὺ, καὶ μὲ διεβεβαίωσε ὅτι ἐὰν προσεπάθουν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Μανουὴλ Διαζὶ θὰ ἀπεχώρει εἰς μοναστήριον.

• Ἰδέτε, δὸν Ζοῦστε, μοὶ ἔλεγε ἡ θεὶ Ζουάνα, ἰδέτε πῶς αὐτὰ τὰ πτηνὰ ζητοῦν νὰ πετάξουν, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἔχουν πτερά. Ἡ μία εἶνε τόσῳ ὑπερήφανος, ὥστε τῇ χρειάζεται χαλινός· ἡ ἄλλη, μὲ ὄλην τῆς τὴν γλυκύτητα, ἀπειθῆ εἰς τὸν πάπον της μὲ τὸ μεγαλειότερον θάρρος. Ἄλλὰ μέιναιτε ἡσυχος. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Τὰς βλέπω πάντοτε καὶ ποτὲ βεβαίως δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ μ' ἀπατήσουν. Ἄν κάποτε τὰς συλλάβω νὰ ὁμιλοῦν μὲ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, θὰ ἔχωμεν λογαριασμοὺς μαζὶ.

— Δὲν θέλουν, ἔλεγεν ἡ Φωτεινὴ, νὰ μὲ νυμφεύσουν μὲ τὸν Μάρκον Ρουίζ, ἐπειδὴ εἰς πρόγονός του ἐφόρευσε τὸν ἀδελφόν του. Εἶνε ἀληθές, πλὴν ὁ φόνος ἐγένετο ἐξ ἀπροσεξίας, δὸν Ζοῦστε. Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπιτηδες, εἶνε ἐπόμενονον ὅτι καὶ ὁ Μάρκος θὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὸν πάππον του αὐτόν; Ἄ! Θεέ μου! Ἀκούσατε, μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ τοῦ πάππου μου ὠδοιπόρει. Ἐνῶ διήρχετο πλησίον ρύακος τινός, ἡ ὄνος του ἐστάθη διὰ νὰ πῆ, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ πατήρ τοῦ πάππου μου παρετήρει εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ρύακος τὴν εἰκόνα τοῦ ἡλίου, ὅτε αἴφνης ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη. Ἄ! Ἰησοῦ, ἀνέκραξε ὁ γέρον, ὁ ὄνος μου κατέπιε φαίνεται τὸν ἥλιον. Ἐκτοτε τὸν ὠνόμασαν Ἠλιοχάφτην, καὶ τὸ ἄσχημον ἐπίθετον ἔμεινε πλέον δι' αὐτὸν καὶ δι' ὁλοὺς μας. Ἄρὰ γε ὅταν μὲ λέγουν Ἠλιοχάφταινα σημαίνει ὅτι ἐγὼ παραδέχομαι τὴν ἀνοησίαν τοῦ πάππου μου;

[Ἔπεται συνέχεια]. Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκ τοῦ γελοιογραφικοῦ μέρους, τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Σκόκκου καλλίστου Ἡμερολογίου — οὐ-
τινος τὴν ἀπόκτησιν συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡ-
μῶν — ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω χαριέστατον διηγη-
μάτιον τοῦ κ. Εὐαγγέλου Κουσουλάκου — συντάκτου
τοῦ Ἄστειος — ὅστις τυγχάνει γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων
αὐτοῦ ἔργων καὶ ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς» δημοσιευθέντων.
Τὸ διηγημάτιον τοῦτο θὰ εὐαρεστήσῃ μὲν, πεποῖθα-
μεν, τοὺς μεγάλους ἐκ τῶν ἀναγνώσταιν ἡμῶν, θὰ
διδάξῃ δὲ συγχρόνως καὶ τοὺς μικρούς.

Σ. τ. Δ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ... ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ φυσικοῦ

Ὁ ἦρως μου ὀνομάζεται Πλάτων· εἶνε
μαθητὴς γυμνασίου καὶ ἀγαπᾷ, ὡς ὁ φι-
λόσοφος, τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα, τοὺς
διαλόγους — κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήμα-
τος — καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐλένην — κατὰ
τὰς ἄλλας ὥρας. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στα-
δίου τοῦ ἔτρεφεν ἀσθεστον
ἔρωτα πρὸς τὴν γείτονα αὐ-
τοῦ δεσποινίδα Ἀντιγόνην,
ἀλλ' ἄφ' ὅτου ὁ καθηγητὴς
του εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν
νὰ διδάξῃ τὸ ὁμώνυμον δρά-
μα τοῦ Σοφοκλέους, χάριν
τοῦ ὁποίου ἔμεινεν εἰς τὴν
ιδίαν τάξιν, ὁ ἔρωσ μετε-
τρέπη εἰς φοβερόν μῖσος.
Ἐπάρχει ὁμοῦ καὶ γνώμη,
ὅτι ὁ ἔρωσ ἐσβέσθη διὰ ραβ-
δισμού τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ γενναίας
ψυχρολουσίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιβε-
βαιούσιν οὔτε οἱ γείτονες, οὔτε τὸ ἀστυ-
νομικὸν Δελτίον.

Τὸ ἰνδαλμα τοῦ Πλάτωνος, εἶπομεν,
ὀνομάζεται Ἐλένη. Τί ὄνομα πεζὸν δι'
ἓνα ρωμαντικὸν ἔραστήν! Ἄλλ' ἡ καλλο-
νή της; Ἐκείνη ἠδύνατο νὰ τρώσῃ τὴν
καρδίαν καὶ τοῦ μᾶλλον ἀναισθητοῦ φοι-
τητοῦ τῆς φιλολογίας. Ἡ Ἐλένη ἦτο μα-
θήτρια — ἄς εἴπωμεν — τοῦ Ἀρσακείου καὶ
οὐδέποτε διενόηθη νὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα

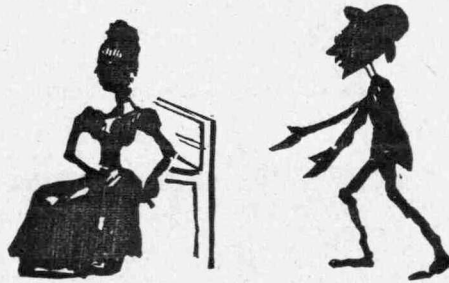

ἢ νὰ γράψῃ εἰς περιοδικὸν ἀπλῶς ἐσκέ-
πτετο πῶς νὰ λάβῃ τὸ πτυχίον της καὶ
ἐπιτοίμα ν' ἀναγινώσκῃ μᾶλλον τὰ διδα-
σκόμενα ἐν τῷ σχολείῳ δράματα ἢ τὰ
«Δράματα τῶν Παρισίων» τοῦ Ponson du
Terrail, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπὸ
τὸ προσκεφάλαιόν του, ὡς ὁ μέγας Ἀλέ-
ξανδρος τὸν Ὀμηρον.

Ἐννοεῖτε τώρα εὐκόλως, ὅποσον ἠδύ-
νατο ὁ ἔρωσ νὰ συμβιβάσῃ τοὺς δύο αὐ-
τοὺς χαρακτῆρας!

Ἦτο ἡ ὥρα 5 μ. μ

Ἡ Ἐλένη εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ σχο-
λείου καὶ ἐκάθητο ἐν τῇ δωματίῳ της
μελετῶσα πρὸ τοῦ κομποῦ αὐτῆς γραφείου
τὰ μαθήματα τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Καὶ
ὁ Πλάτων ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ σχολείου
του, ἀλλ' αὐτὸς ἔρριψε τὰ βιβλία καὶ ἤρ-
χισε νὰ μελετᾷ... σχέδια κατακτῆσεως
τῆς καρδίας ἐκείνης. Ἐσκέφθη νὰ τὴν ἀρ-
πάσῃ, ὡς ὁ Πάρις τὴν Ἐλένην τοῦ Μενε-
λάου, καὶ ἀποτόμως νὰ τῇ ἐκφράσῃ οὕτω
τὸν διακαῆ πόθον του, ἀλλ' ἐφοβεῖτο δεύ-
τερον Τρωικὸν πόλεμον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ
τοῦ πατρὸς της, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο βέ-
βαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο νικητής.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;

Νὰ μαζέξῃ τὴν σκληρὰν καρδίαν της
διὰ τῆς πειθοῦς. Τὸ ἀπεφάσισε καὶ ἤρχι-
σε νὰ τὸ πραγματοποιῇ. Εἰσῆλθε συγκε-
νημένος εἰς τὸ δωμάτιόν της — εἶχε τὸ δι-
καιῶμα αὐτό, ἀφοῦ ἦσαν πάροικοι, αἱ δὲ
οικογένειαι τῶν συνεδέοντο διὰ στενῆς
φιλίας — καὶ δι' ἐπιδεξίου τρόπου ἀφῆκε
νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα.

— Αἰωνίως θὰ διαβάξῃς, Ἐλενίτσα,
αὐτὰ τὰ σχολαστικὰ βιβλία; Ἦτο ἡ πρῶ-
τη ἐπίθεσις.

— Μὰ δὲν βλέπω τί ἄλλο πρέπει νὰ
κάμω. Ἦτο ἡ πρώτη ἀμυνα.

Ἐγένετο ἀνακωχὴ πέντε λεπτῶν. Τὰ

χεῖλη ἐκείνου ἦσαν ἔτοιμα διὰ γενναίαν
ἐπίθεσιν· αἱ χεῖρες ἐκείνης προπαρεσκευά-
ζοντο διὰ γενναϊοτέραν ἀμυναν, ἥτις ἠ-
δύνατο νὰ φέρῃ καὶ χαρακτῆρα ὑπερβά-
σεως.

— Λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσσι κανένα ζῆ-
λον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα ἐκτὸς τῶν ἀ-
νοήτων αὐτῶν βιβλίων;

— Οὐδένα.

— Καὶ ἐὰν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ σοῦ ἔ-
λεγεν ὅτι;

— Ὅτι τὸν ἐθεώρων ἀνόητον.

— Καὶ ἐὰν ἤμην ἐγώ;

— Ὅθ' ἐπέμενον εἰς τὴν γνώμην μου.

— Δὲν με ἀγαπᾷς λοιπὸν, Ἐλενίτσα μου;

— Ὁχι.

— Ν' ἀπελπισθῶ· δὲν με ἀγαπᾷς;

— Ὁχι, σὰς λέγω ἐκ δευτέρου.

Ἡ σιωπηρὰ ἀνακωχὴ ἐπανελήφθη. Ὁ
Πλάτων ἐστηρίχθη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ γλα-
φυροῦ γραφείου καὶ παρατήρει μὲ ἀπλα-
νὲς βλέμμα ἐπ' ἀνοικτοῦ βιβλίου.

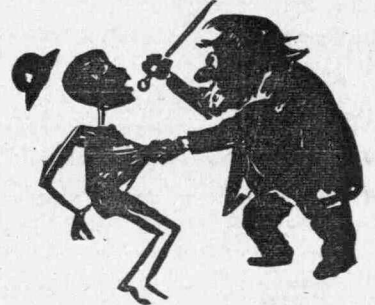
— Μὲ ἀγαπᾷς! ἀνεφώνησεν ἐξ ἄλλος ἐκ
τῆς χαρᾶς, μὲ ἀγαπᾷς, Ἐλενίτσα...

— Καὶ πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; ἦρξεν ἡ
ἐκπληκτος ἐκείνη.

— Μοῦ τὸ εἶπεν αὐτὸ τὸ βιβλίον. Εἶνε
ἡ γραμματικὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχεις
τυφλὴν ὑπακοήν. Δις μοὶ ἤρνηθης, ὅταν
σοῦ εἶπον, ὅτι με ἀγαπᾷς· λοιπὸν παρα-
τήρησε τί γράφεις ἐδῶ: «Δύο ἀρνήσεις
κάνουν μίαν κατάφασιν».

Εὐθύς ὡς ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν λέ-
ξιν ἐπανάλαβε τὴν ἐπίθεσιν ὁ ἀκαταπό-
νητος ἔραστής, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην
διὰ χειραψιῶν. Ἡ σκληρὰ κόρη ἀντέταξε
τὰ αὐτὰ ὄπλα καὶ ἰσχυρὰς φωνάς.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ φαί-
νεται ἡ αὐστηρὰ φυσιογνωμία τοῦ εὐσώ-
μου πατρὸς τῆς πολιορκηθείσης νεάνιδος.

— Μιὰ ὥρα ἔχω, βρωμόπαιδο, ποῦ σὲ
ἀκούω νὰ βασανίζῃς τὸ κορίτσι μου, ἀλλὰ
ἔπιμενα νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ φθάσῃς... εἶπεν
ἐξηγριωμένος. Αὐτὴ ἡ γραμματικὴ, μὲ
τὴν ὁποίαν ἔκαμες τὴν ἀνακάλυψιν, εἶνε
παλαιὰ ἔκδοσις. Ἡ ἰδική μου λέγει, ὅτι
«δύο ἀρνήσεις κάνουν... ἓνα ξηλοκόπη-
μα» καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος.

Ἠκούσθη μεγάλη ταραχὴ ἐν τῷ δω-
ματίῳ. Ὁ ἐρωτύλος νεανίσκος ἐξῆλθεν
αὐτοῦ τρέχων βιαίως καὶ διωκόμενος ὑπὸ
τοῦ κακοῦ του δαίμονος. Ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν τῆς Ἐλένης ἔρρευσαν δύο δάκρυα ὡς
μαργαρίται, ὅταν δὲ ἤρχισε νὰ διευθετῇ
τὰ πράγματα καὶ τὰ βιβλία, ἔρριψε τὸ
βλέμματά της ἐπὶ τῆς γραμματικῆς καὶ
τὸ κατηραμένον αὐτὸ βιβλίον εἰς δύο του
σελίδας ἐπεδείκνυε προπετῶς τὸ ρῆμα...
«τύπτω».

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας, Οὐρανίαν Χριστίδου, Εἰρήνην Σπ. Μ-
χάλη, κκ. Σπ. Δεσποτοπούλου, Ἄριστ. Ι. Μανιά-
κη, Π. Οικονόμου, Θ. Παντελίδου, Μιχαήλ Μαγ-
κάκη, Α. Τσαουσόπουλου, Δημήτριον Μαλασπίνα,
Παν. Ζαρεψόπουλου, Α. Ρέντζου, Π. Ι. Παπανα-
στασίου, Ἰω. Σταθόπουλου, Κ. Βότσαρη, Ἰω. Δε-
ληγιάννη, Ἰω. Μπουρνιά, Κωνστ. Σωτήρχου, Κ.
Π. Διανέλλου, Ν. Γ. Ρασσίδου, Κωνστ. Βασιλείου,
Κωνστ. Μεσάρη, Εὐαγγελινὸν Γαλάνου, Ἀλέξαν-
δρον Τρουμπέταν, Κωνστ. Κατσατῆν, Γεράσ. Δ. Μωράτου,
Συνδρομαὶ Ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.